

[Rytter.]

lige Argumenter. Jeg vil tillade mig at gaa lidt ind paa disse Argumenter, da Sagen ligger mig meget stærkt paa Sinde. Det forekommer mig nemlig, at hvis jeg har Ret i de Betragtninger, som jeg fremsætter, kan Landstinget ikke være bekendt at træffe en Afgørelse i modsat Retning.

Lad os derfor se paa de Argumenter, som den ærede Ordfører anførte. Jeg skal først nævne de to Argumenter, som den ærede Ordfører fremkom med, uden at de er fremkommet i Betænkningen, men som jeg godt kendte, da vi selvfølgelig har drøftet dem i Udvalget.

Den ærede Ordfører henviste til, at ved Folketingsvalg er Stemmesedler ugyldige af visse bestemte Grunde, navnlig hvis der foreligger Omstændigheder, som indicerer eller kan indicere, hvem der har stemt, og den ærede Ordfører fremhævede, at Valgloven ikke ogsaa her sagde, hvornaar de var ugyldige. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Forholdene er ganske forskellige. Ved Folketingsvalg gælder det om at sikre den, som afgiver Stemme, at han ikke skal blive udsat for Valgtryk; han maa stemme, som han vil. Men anderledes er Situationen ved Valgmændenes Stemmeafgivning. Den er selvfølgelig ikke i samme Grad hemmelig. Der gaar det efter Lister; det er Partiernes, der stemmer, og der vil enhver Valgmand selvfølgelig være kendt med, hvem han stemmer paa. Altsaa, selve det Spørgsmaal, der foreligger ved Folketingsvalget, Spørgsmaalet om at sikre den, der har afgivet Stemme, kommer ikke til at foreligge her.

Saa kom den ærede Ordfører med en Begrundelse for, at vi ikke maatte faa en Erklæring fra Indenrigsministeriet, hverken i første eller i anden Omgang, og at vi heller ikke maatte faa en Erklæring fra de to Professorer. Den ærede Ordfører sagde i den Forbindelse noget, som — hvis jeg ikke har misforstaaet det — forekom mig yderst mærkværdigt. Den ærede Ordfører sagde nemlig: Tinget har en grundlovmæssig Ret til at afgøre Spørgsmaalet, og den Ret vil vi hævde uden at spørge nogen andre. Ja, jeg er enig med den ærede Ordfører i, at vi har en grundlovmæssig Ret til at afgøre Spørgsmaalet, det er os, der afgør det i sidste Instans; men jeg forstaa ikke, at det skulde afskære os fra at spørge andre: Hvad mener I, maa vi faa de Oplysninger, I sidder inde med? Vi har ogsaa en grundlovmæssig Ret til at give Love, vi har en grundlovmæssig Ret til meget, men ikke desto mindre indhenter vi Erklæringer, og Tinget viser sin Styrke netop derved, at det ikke er

bange for at indhente Erklæringer og saa eventuelt gaa imod dem, hvis det ikke føler sig overbevist af dem. Men at vi skulde være bange for at indhente Erklæringer, fordi disse muligvis kunde gaa imod den herskende Anskuelse eller den Anskuelse, som nogle har — at det skulde være et Indgreb i vor grundlovmæssige Ret, forstaaer jeg ikke. Det vilde være det samme, som hvis en Mand hævdede: Jeg har en grundlovmæssig Ret til at optræde paa de og de Omraader, og sagkyndige Raad vil jeg ikke søge, hverken hos Sagførere eller andre, thi det kunde jo begrænse mig i min grundlovmæssige Ret til at gøre dette eller hint.

Lad os saa se paa de Argumenter, som den ærede Ordfører fremhæver i Betænkningen. Jeg har en Kollega her i Landstinget, hørende til det socialdemokratiske Parti, som tit har sagt til mig: Ja, de Jurister er et mærkeligt Folkefærd, de kan finde paa alt muligt. Jeg kunde fristes til at sige, at det, Flertallet har fundet paa i denne Betænkning, er et typisk Udtryk for det, jeg vil kalde Spidsfindighed. Lad os se paa det. Den ærede Ordfører udviklede i sit Foredrag og brugte ikke saa faa Ord for at bevise det, at en Stemmeseddel har man Lov til at afgive blank, og følgende maa man ogsaa kunne afgive en blank Stemmeseddel med Hensyn til Suppleanter. Ja, det er klart, det bliver overhovedet ikke benægtet fra nogen Side; selvfølgelig maa man afgive en blank Stemmeseddel. Men saa kommer der noget meget spidsfindigt: Er denne blanke Stemmeseddel gyldig? Nej, det drister man sig ikke til at paastaa, men man siger om den: den er ikke ugyldig, idet den ærede Ordfører opstiller en Tredeling: gyldig, blank og ugyldig; og i dette Tilfælde, hvor der mangler Suppleantens Navn, vil man altsaa sige: Vi tør ikke hævde, at Stemmesedlen er gyldig, men vi hævder, at den er ikke ugyldig, den er lig med en blank Stemmeseddel.

Dette Argument er fuldkommen forkert. Den ærede Ordfører henviser til Ministeriets Cirkulære af 2. Maj 1918. Dertil maa jeg for det første sige, at naar den ærede Ordfører vil argumentere for, at en blank Stemmeseddel ikke er ugyldig, saa er det meget uheldigt at henvise til det nævnte Cirkulære, thi dette bruger Udtrykket: gyldig, altsaa netop ikke det mere spagfærdige Udtryk: ikke ugyldig. Dette Udtryk bruger den ærede Ordfører baade før og efter, men i selve Cirkulæret, som den ærede Ordfører henviser til, staaer der tydeligt og klart, at den blanke Stemmeseddel er gyldig. Saa er Spørgsmaalet: